

Katecheze 24/15 (Pravdy víry)

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího:

5. "Trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest"

Syn Boží se v Ježíši Kristu stal člověkem, aby obnovil vztah důvěry a přátelství člověka k Bohu. Měl nám lidem sdělit pravdu o Boží vůli a vztahu Boha k nám lidem, a dovršit tak zjevování se Boha a jeho vůle Izraelskému národu skrze patriarchy a proroky.

Do doby jeho příchodu stál vztah Izraelitů k Bohu na třech pilířích:

- **Zákoně** (Desateru včetně jejich lidského výkladu),
- **chrámě** jako místu setkání s Bohem,
- **víře v jednoho Boha**, jehož slávu nemůže sdílet žádný člověk.

Ježíš tyto pilíře nepřišel zrušit, ale naplnit:

- ukázal, že **smyslem Zákona je láska** - „Miluj Boha nade všechno a svého bližního jako sám sebe“, a svou obětí odčinil jeho přestupování,
- **místem setkání s Bohem** od jeho příchodu už není neživý chrám, ale **on sám**,
- **konáním skutků, které smí konat jen Bůh** - **odpuštěním hříchů**, ukázal svůj podíl na Boží moci

Toto jednání ale mnozí představitelé Izraele nepochopili. Neviděli v něm Boha, který se stal člověkem, ale člověka, který se povyšuje na Boha a neoprávněně jim bere pilíře jejich víry. Jeho jednání vnímali jako rouhání, za které zákon stanovil trest smrti. Proto se rozhodli ho zabít.

Z Kristovy smrti však nelze vinit Židy. Ježíš zemřel kvůli nám všem hříšníkům. Tato **Kristova oběť byla v Božím plánu.** Boží Syn nám přišel ukázat, že si můžeme dovolit sloužit Bohu až do krajnosti, protože Bůh – Pán života, je garantem, že Zlo nemá poslední slovo a nemůže nám vzít jediné podstatné – život s Bohem. Bůh učinil Krista solidárním s námi hříšníky. „Vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny“ (Řím 8,32), abychom byli „s Bohem usmíření smrtí jeho syna“ (Řím 5,10). Ježíš na sebe vzal naše odloučení od Boha kvůli hříchu až do té míry, že mohl našim jménem na kříži říci: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mk 15, 34).

Ježíš ztotožnil svou vůli s vůlí Boha Otce a cele postavil svůj život do jeho služby. Tím jednal jako nový Adam, opačně, než ten první Adam, který sloužit Bohu odmítl, zvolil sobectví a tím vše pokazil. Ježíš to svým postojem napravit.

Svou oběť předjal při Poslední večeři, když říká: „To je mé tělo, které za vás vydávám“ (Lk 22,19) a „To je má krev, která se *prolévá* za všechny na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28). Tím ustanovil eucharistii, svátost oltářní, která je památkou a zpřítomněním jeho oběti, a zároveň ustanovil svátost služebného kněžství.

Jeho oběť je jediná a definitivní. Jestliže člověk přinášel Bohu dary na znamení, že stojí o jeho přátelství, zde je dán dokonalý dar, kterým je sám Boží Syn, který dobrovolně a z lásky obětuje

vlastní život svému Otci v Duchu svatém, aby napravil naši neposlušnost. Nic více dát nelze a nic dalšího není potřeba.

Kristova smrt byla skutečnou smrtí, která ukončila jeho pozemskou existenci. Ale jeho Božská osoba zůstala spojena jak s jeho duší, tak s jeho tělem, které byly mezi sebou smrtí odděleny, takže nepodlehł porušení, ale třetího dne vstal z mrtvých.

Úkol pro mladší děti: Namaluj některou z událostí, již nám Kristus zjevuje, že naplněním Zákona je láska.

Úkol pro starší děti: Napiš v bodech velikonoční události, jak je popisuje evangelista Marek ve 14. a 15. kapitole svého evangelia.

Podepsané úkoly odevzdejte při příští nedělní mši sv. na stolek s obětními dary vzadu v kostele.